

Konkurrence, at tyske Varer til samme Priser som danske kom ind og tog deres Del af Markedet, og det kunde man ikke taale, navnlig ikke i Aar, da vi har en saa usædvanlig stor Høst. Men vi er jo herhjemme kommet ind paa ganske at negligere vore Muligheder for Bierhverv, baade i de store og i de smaa Landbrug. Alle de Bierhvervsmuligheder, som kendes i andre Lande, navnlig i sydlige Lande, deriblandt Tyskland, hvor mindre Landbrugere dyrker Frugt og Havevækster o. s. v. og har deres sikre Udkomme derved, synes at blive negligeret herhjemme, medens man i Stedet med rund Haand bevilger konstante Tilskud til disse smaa Brug. Det forekommer mig, at det er paa Tide at tage denne Sag op til rationel Løsning, men ganske vist ikke efter de Linier, som er fremstillet af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister vil være mere lydhør overfor mine virkelig gode Henstillinger end overfor disse underlig ensidige Teorier, vi hører fra radikal Side.

Til den højtærede Finansminister vil jeg blot sige, at jeg har jo selv i mine indledende Bemærkninger erkendt, at Sagen faktisk var afgjort, for saa vidt som Tolden automatisk løber ud, hvis man lægger sig i Vejen for denne Lov, og at der vel ogsaa er en vis Enighed om at stemme for Lovforslaget efter det, som foregik i Sommer. Men jeg vil ikke gaa med til at kalde det, som skete, en Overenskomst mellem de forskellige Partier. Jeg tror, at man den Gang accepterede Ordningen, fordi man haabede, at der forinden det nuværende Tidspunkt var kommet en Løsning. Naar nu den højtærede Finansminister synes at true med, at hvis vi lægger os i Vejen for Gennemførelsen, hvad vi absolut endnu ikke har erklæret, at vi vil, forsvinder det hele automatisk, vil jeg sige, at saa forsvinder dermed ogsaa automatisk en Indtægt paa 11 Mill. Kr. for den højtærede Finansminister. Jeg antager da, at det vil berede ogsaa ham nogen Sorg.

Fraenkel: Det er naturligvis med Frygt og Bæven, jeg bestiger Talerstolen, efter at den højtærede Finansminister har opholdt sig over, at de Konservative havde to Ordførere ved denne Lejlighed. Jeg ventte, at han skal betegne mig som en tredje Ordfører. Det synes at være et Privilegium, som de Herrer Socialdemokrater ønsker at være ene om, at de, der har Lyst til at tale i en Sag, faar Lov

til det af deres Parti, medens vi andre altsaa betegnes som 1ste, 2den og 3die Ordfører — noget, der ikke forekommer første Gang i Dag. Jeg er altsaa ikke Ordfører i denne Sag og havde overhovedet ikke tænkt at tage Ordet i Dag, om ikke Forhandlingerne havde foranlediget mig dertil.

Man skulde synes, at vi maatte være vænnet til, saa snart en Toldsats kommer paa Tale her i Salen, uden Forbavelse at kunne høre paa den kolossale Doktrinarisme, ud fra hvilken man udtaler sig fra anden Side. Alligevel maa jeg sige, at jeg forbavsnes, hver Gang jeg hører Udtryk for den. Jeg kan ikke forstaa, at Spørgsmaal som disse, der jo er rent praktiske Spørgsmaal, i den Grad kan være knyttet sammen med Doktriner, saaledes som de viser sig at være for enkelte Medlemmers Vedkommende. Her, hvor det gælder saadanne specielle Varer som Grønsager, undrer det mig, at ingen af de Herrer, der er Modstandere af, at denne Toldsats bliver staaende, har tænkt paa, hvilken Betydning den har for en hel Mængde Smaabrug her i Landet; det er jo netop en Betingelse for disse Smaaabrugs Trivsel, at de kan drive den Slags Bierhverv, som Dyrkelsen af disse Grønsager er. Hverken vor Produktion af dem eller vor almindelige Haveproduktion — jeg taler ikke om de store Gartnerier — staaar paa noget særdeles højt Standpunkt, men det er dog netop en af de Indtægtskilder, der lader sig aabne her i Landet. Saa meget mere Anledning er der til at have Opmærksomheden henvendt derpaa, som vi jo alle nærer Ønske om en saa stærk Udvikling af Husmandsbrugene som overhovedet mulig. Men en stærk Udvikling deraf er netop betinget af, at Husmændene, overhovedet de mindre Jordbrugere, kan kaste sig over en Produktion som denne. Naar vi ser ud over de Lande, som har en meget stærk Udstykning, som f. Eks. Belgien, og spørger: Hvorfor kan de have den?, maa vi sige, at det er jo ikke, fordi man har sat sig hen ved et Skrivebord og regnet ud, at naar man fordelte Landets Jord i saa og saa mange mindre Lodder, kunde der leve saa og saa mange flere Familier paa dem. Udstykningen nytter jo ingenting, hvis det viser sig, at disse Familier ikke kan leve, og vi ved jo for vort Vedkommende meget godt, at der er mange af disse Husmænd, der sidder overordentlig haardt i det; mange mener endogsaa, at en Del af dem vil ikke kunne bestaa. Men Grunden til, at man kan